

[Maisted]

Vi erkender helt klart det, som f.eks. hr. Erhard Jakobsen påpegede nu: at kampen stod imellem en socialistisk udvikling og så en borgerlig regering, der ville noget andet. Vi har rost denne regering gentagne gange og deltaget i økonomisk samarbejde, hvor vi har sagt: det var rigtigt at føre en fast kronekurspolitik, det var rigtigt at lægge rammer for lønudviklingen – forstået på den måde, at man gav en opfordring til, at det skete. Resultaterne blev også, at vi fik en lavere inflation, og at vi fik et rentefald. Ingen kan heller benægte, at det har betydet, at man har fået flere investeringer i erhvervslivet, og at virksomhedernes værdier er steget. Man kan altså se, at det nytter noget at føre en sådan økonomisk politik.

Men det, vi har sagt til regeringen, er: dette er ikke tilstrækkeligt, hvis I vil fastholde jeres mål. Vi er enige med jer så langt, men det, I er ved at gøre, er at sætte tingene over styr. Det bygger vi selvfølgelig på de oplysninger, vi har fået af regeringen. Vi fik i efteråret at vide, at regeringen i løbet af 6 år ville skabe balance på statsbudgettet, således at vi kunne begynde at betale vor gæld tilbage, og i løbet af 3 år ville man have balance over for udlandet og kunne begynde at betale gælden tilbage. Det er efter vor opfattelse ikke muligt, når man har knyttet sig så stærkt til det radikale venstre, at det fik lov til at underminere finansloven med 600–700 mill. kr. for 1984.

Vi fatter altså ikke, at regeringen tør indlemme det radikale venstre som det femte familiemedlem med tro på, at den så er i stand til at føre den nødvendige økonomiske politik. Det radikale venstre – og især hr. Niels Helveg Petersen – vil jo fortsat søge et samarbejde med socialdemokratiet, på trods af at han i dag må have opdaget, at socialdemokratiet vil noget ganske andet end finansministeren. Det er jo helt tydeligt, at her har man to forskellige opfattelser af, hvordan der skal føres økonomisk politik her i landet.

Det er også klart, at det radikale venstre selvfølgelig ikke bryder sig meget om fremskridtspartiet. Jeg kan sige, at det er gensidigt, for vi er nervøse for, at man trækker socialdemokratiet ind i et samarbejde, der ødelægger dansk økonomi. Men jeg kan ikke forstå, at hr. Niels Helveg Petersen ikke kan se bort fra denne antipati imod et parti, hvis stemmer er nødvendige. Det er jo ganske

enkelt nødvendigt for at føre en fortsat fornuftig økonomisk politik her i landet, at vi finder frem til en samarbejdsform. Det kan ikke lade sig gøre med socialdemokratiet. Det er næsten for morsomt at høre, at nu prøver hr. Niels Helveg Petersen at få socialdemokratiet til at stemme for under henvisning til, at nu er der parlamentarisk flertal bag regeringen. Ja, det er der i denne situation, men det er da ikke til at bygge på, hr. Niels Helveg Petersen.

Vi har en hr. Preben Lange, som er blevet træt af at sidde i SFs gruppe, og som er flyttet over til den socialdemokratiske gruppe, for dér var bøfferne større end hos SF. Og så har vi hr. Steenholdt, som blev fornærmet, for nu kom der lige pludselig et nyt medlem i den socialdemokratiske gruppe fra Grønland; ham ville han ikke sidde sammen med, og så flyttede han over til den borgerlige gruppe. Dermed skabte man pludselig det parlamentariske flertal for regeringen. Sådanne konstellationer er jo uholdbare.

Hr. Breckmanns indstilling til tingene, som jo er ret hårdtslående, synes jeg er glædelig. Men når hr. Breckmann opdager, at det radikale venstre har socialistiske tilbøjeligheder, ja, så er jeg ikke sikker på, at man skal regne med en sådan stemme ret længe.

Det er derfor af flere grunde nødvendigt, at man indleder et fornuftigt samarbejde med fremskridtspartiet. Jeg har også forstået, at selv om regeringen ikke denne gang har fået fremskridtspartiet på plads, som man så smukt udtrykker det, så er man dog indstillet på, at vi skal have brudt den antipati, der er imellem det radikale venstre og fremskridtspartiet – ene og alene af den grund, at vi har behov for at opnå nogle fornuftige økonomiske løsninger.

Jeg mener, at det mildt sagt er temmelig uforståeligt, at regeringen ikke i denne fase har forsøgt at få fremskridtspartiets stemmer til det finanslovsforslag, vi nu skal stemme om. Vi har vist vores gode vilje i forbindelse med ungdomspakken, vi har stemt for regeringens ændringsforslag, selv om vi for at sige det meget mildt ikke nærer de helt store forhåbninger om, at det skal få en lykkelig udgang; vi er bange for, at man holder en masse mennesker for nar. Men vi vil være positive, og vi vil gerne se fremad.

Jeg kan heller ikke lade være med at nævne, at økonomiministeren, som ikke længere